

W edukacji zawierają się przedsięwzięcia instytucji formalnych integrujące, włączające, angażujące całą społeczność lokalną. Obszar ten obejmuje każdą aktywność edukacyjną mającą na celu tworzenie społeczeństwa aktywnego, zaangażowanego w sprawy lokalnych wspólnot a tym samym przeciwdziałające marginalizacji.

Diagnoza obszaru LSR

Kształcenie dzieci i młodzieży

Odtworzenie mapy instytucji edukacyjnych w badanych dzielnicach dostarcza trudności ze względu na brak wykazów placówek funkcjonujących w obrębie poszczególnych jednostek urbanistycznych, objętych LSR. Ponadto obwody szkolne szkół rejonowych nie pokrywają się z geografą podziału na jednostki urbanistyczne miasta. Dzieci z sąsiadujących ze sobą dzielnic często uczęszczają do szkół, które są najbliżej lub które wybiorą im rodzice. Wiele szkół podstawowych jest częścią zespołów szkół.

Zebrane dane i badania terenowe pozwalają stwierdzić, że w dzielnicach objętych badaniem funkcjonują 32 przedszkola (w tym 12 publicznych i 20 niepublicznych). Z przeprowadzonych wywiadów indywidualnych oraz wskaźników dotyczących miejsc przedszkolnych wynika, że w diagnozowanych jednostkach urbanistycznych, objętych LSR, ilość miejsc w przedszkolach jest wystarczająca, ale występują bariery finansowe związane z udziałem dzieci w edukacji przedszkolnej oraz oferta niektórych placówek publicznych określana jest jako niewystarczająca. Lukę edukacyjną, w tym zakresie uzupełniają efektywnie placówki niepubliczne (dane UM).

Z badań wynika, iż rodzicom zależy przede wszystkim na indywidualizacji nauczania, bezpieczeństwie, otwartości szkoły na współpracę z rodzicami i wsłuchanie się w ich potrzeby (partycypacyjny model edukacji).

Na obszarze objętym LGD funkcjonuje 18 szkół podstawowych w tym 17 publicznych. Warto jednak zaznaczyć, że dzieci z objętych diagnozą jednostek urbanistycznych, uczęszczają także do wielu innych szkół podstawowych w mieście: niepublicznych szkół podstawowych, szkół sportowych. Podobnie w przypadku gimnazjów, część z nich funkcjonuje w zespołach szkół ze szkołami podstawowymi, inne tworzą zespoły z liceami lub innymi średnimi szkołami zawodowymi. W badanych jednostkach urbanistycznych, objętych LSR, funkcjonuje 17 gimnazjów. Do pozostałych gimnazjów publicznych, mimo że terytorialnie mieszczą się one w objętych badaniem jednostkach urbanistycznych nierzadko uczęszczają dzieci z terenu całego miasta. Dla absolwentów gimnazjów problemem jest wybór drogi dalszego kształcenia. Na diagnozowanym terenie istnieje niewiele publicznych placówek szkolnictwa średniego. Najliczniej reprezentowane są licea ogólnokształcące, do których uczęszcza młodzież z całego miasta. Zdaniem mieszkańców diagnozowanych jednostek urbanistycznych oraz osób zainteresowanych problemami edukacji, tylko oferta niepublicznych szkół zawodowych pozwala młodzieży z rodzin dysfunkcyjnych i o niskim kapitale kulturowym zdobywać jakiegokolwiek kwalifikacje pozwalające funkcjonować na rynku pracy. Z wywiadów indywidualnych wynika, że do takiego stanu rzeczy przyczynia się również ścieżka edukacyjna, która pozbawiona jest edukacji technicznej, wspierającej kompetencje techniczne, praktyczne, manualne, dzieci zarówno w szkołach podstawowych, jak i gimnazjach (wywiady, programy nauczania). Ponadto w szkołach brakuje, na każdym szczeblu kształcenia profesjonalnych projektów rozwijających kompetencje przedsiębiorcze zarówno nauczycieli, jak i uczniów. Brak coachów czy liderów wyznaczających kierunki szkolnej edukacji przedsiębiorczości (wywiady z dyrektorami szkół, analiza programów nauczania). Wynika to przede wszystkim z uzależnienia publicznych instytucji edukacyjnych od decyzji samorządu miasta, tym samym ograniczone są możliwości wprowadzania innowacji edukacyjnych kluczowych w edukacji przedsiębiorczości. Poziom szkół publicznych, ograniczone możliwości pedagogicznego wspierania ucznia, wyrzucają tych uczniów poza nawias oferty szkolnictwa publicznego.

Sześć spośród szkół publicznych w badanych jednostkach urbanistycznych znajduje się w najniższych rankingach wyników na sprawdzianie klas VI w 2015 roku. Ich rozmieszczenie pokrywa się z mapą koniecznej wzmożonej interwencji społecznej. Szkoły dysponują dobrą infrastrukturą. Ilość sal lekcyjnych (przy zmniejszającej się liczbie uczniów) i ich wyposażenie odpowiadają potrzebom środowiska szkolnego.

W jednostkach urbanistycznych objętych diagnozą funkcjonują inne publiczne i niepubliczne podmioty edukacyjne lub wspierające rozwój dzieci i młodzieży. Należą do nich prywatne szkoły języków obcych, szkoły tańca – niedostępne lub trudnodostępne dla dzieci i młodzieży ze środowisk zagrożonych wykluczeniem. Nieliczne biblioteki miejskie prowadzące działalność edukacyjną, których współpraca ze szkołami w poszczególnych jednostkach urbanistycznych jest okazjonalna i fragmentaryczna. Zidentyfikowano działalność tylko trzech świetlic środowiskowych. Badania wskazują natomiast ogromne potrzeby dzieci w tym zakresie. Konsultacje społeczne pokazały, że mieszkańcy dostrzegali istotny brak rozwiązań wspierających edukacyjne i wychowawcze funkcjonowanie dzieci w obszarze objętym LSR.

Wszystkie szkoły publiczne i niepubliczne realizują pewne formy działalności środowiskowej (należą do nich festyny świąteczne dla dzieci uczęszczających do tych placówek i ich rodziców, dni otwarte, sporadyczna współpraca ze środowiskowymi instytucjami opieki nad seniorami, okazjonalne działania na rzecz społeczności lokalnej itp.). Uczestnicy spotkań konsultacyjnych oraz respondenci IDI podkreślali jednak niedostatek działań tego rodzaju, które przeciwdziałają zanikowi instytucji sąsiedztwa, coraz bardziej obserwowanej i dotkliwej anomii. W wywiadach indywidualnych dyrektorzy szkół zwracali uwagę na potencjał zawodowy, jak i społeczny rodziców, którzy są mieszkańcami diagnozowanych jednostek urbanistycznych, a których można próbować zaktywizować na rzecz działań środowiskowych (tego rodzaju działania powoli są wprowadzane w Fordonie). Tego rodzaju edukacja rozwijałaby aktywność społeczną, poznawczą uczniów (młodych mieszkańców, również z rodzin zagrożonych wykluczeniem społecznym). Sporadycznie w szkołach funkcjonują koła wolontariatu, koła Caritas. Placówki rzadko organizują dla dzieci i młodzieży zajęcia poza zajęciami pozalekcyjnymi, należącymi do podstawowego planu dydaktyczno-wychowawczego szkół. Nie wykorzystują możliwości, jakie daje oferta edukacji pozaformalnej (Strategia Rozwoju Edukacji Miasta Bydgoszczy na lata 2013-2020).